

[Niels Pedersen.]

at det er foreslået, at man lader loven om rettens pleje optrykke og bekendtgøre med alle de ændringer og tilføjelser, som er en følge af nærværende lovforslag og de 21 tidligere vedtagne love. Det vil være arbejdsbesparende for dem, der skal arbejde med denne lovgivning, at det hele samles, så man lettere kan finde det, man har brug for.

Jeg ser i betænkningen, at i Norge, i Frankrig og i Tyskland har man forligsmægling, medens man i Sverige og England klarer sig uden. Jeg synes, man skulle betænke sig lidt, inden man går bort fra forligsmægling. Vi taler så tit om skandinavisk samarbejde, og vi taler så tit om, at vi skulle se at få de samme retsregler indenfor hele Skandinavien. Derfor var det ikke så godt, om vi nu ophævede disse bestemmelser, men senere blev nødt til at indføre noget lignende igen.

Lovforslaget om ændringer i loven om retsafgifter i domssager m. m. står i forbindelse med lovforslaget om afskaffelse af forligsmægling, og også det tredje lovforslag, lovforslaget om retsforholdet mellem husbond og medhjælper, står i forbindelse med det førnævnte lovforslag, idet det sikkert er rimeligt, at forligsmægling, hvis den afskaffes i andre retssager, også afskaffes i sager mellem husbond og medhjælper på landet, så også de henlægges til domstolene, ligesom tilfældet nu er i byerne.

Når man ikke har praktiseret forligsmægling på den måde, som loven tilsigtede, er det kun til liden nytte at opretholde den, og jeg vil derfor på mit partis vegne være med til i det kommende udvalg at forhandle om en løsning på spørgsmålet.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de bemærkninger, der er blevet fremsat, også for de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Steen sagde; selvom de ikke var ubetinget rosende, var de i hvert fald morsomme.

Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen nævnte et par enkeltheder vedrørende lovforslaget om ændringer i retsplejeloven. Det drejede sig i første række om bestemmelsen vedrørende retsplejelovens § 268. Jeg vil kun fremhæve, at det er ganske klart, at der efter forslaget foreligger en pligt for dommeren til at mægle forlig, og hvis dommeren tager sig denne pligt for let, hvis han ikke følger loven, så vil der i hvert fald være tale om en disciplinær

forseelse. Jeg kan iøvrigt henvise til de betragtninger, der er fremført i betænkningen side 29 forneden, hvor der nævnes nogle tilfælde, i hvilke udvalget havde tænkt sig, at en mægling på forhånd måtte antages at ville blive forgæves. Det fremgår heraf, at det kun kan være ganske undtagelsesvis at dommeren ikke har pligt til at mægle.

I anledning af bemærkningerne om den foreslåede § 490 skal jeg blot sige, at det fremgår af paragraffen, at reglen om de 4 løbedage kun gælder udenretlige forlig, og den forligsordning, som det ærede medlem omtalte, må betragtes som et indenretligt forlig. Selve rækkevidden af de udenretlige forlig kan der blive anledning til at drøfte i det udvalg, som jeg forstår vil blive nedsat.

Vedrørende spørgsmålet om den forligsmægling, der omhandles i medhjælperloven, vil jeg kun gentage, hvad det ærede medlem hr. Steen sagde, at landbruget for så vidt har været repræsenteret i udvalget, som gårdejer og amtsrådsmedlem Lauge Pedersen har været medlem, og jeg er sikker på, at han har repræsenteret landbrugets interesser på fyldestgørende måde, selvom han har været ene landmand mellem de øvrige udvalgsmedlemmer.

Overfor det ærede medlem fru Erna Sørensen vil jeg kun fremhæve, at det er rigtigt, at man i forligskommissionerne kan komme ind på mere menneskelige betragtninger, på at skabe en rimelig ordning for småkårsfolk, men jeg er ganske sikker på, at også vore dommere vil være i stand til at anlægge humane betragtninger ved forligsmægling.

Overfor ønsket om at høre forligskommissærernes betragtninger vil jeg fremhæve, at det i hvert fald, så vidt jeg har forstået, har været udvalgets indtryk, at repræsentanterne for amtsrådsforeningerne og for Den danske Købstadforening har været i kontakt med forligsmæglerne, og det må i hvert fald formodes, at forligsmæglernes synspunkt er blevet fremført i udvalget, men derfor kan det ikke skade at få det gentaget.

Spørgsmålet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste har udvalget løseligt beskæftiget sig med, som det fremgår af betænkningen pag. 39. Det må dog fremhæves, at der i dette tilfælde er tale om et borgerligt ombud, og noget egentlig retskrav på erstatning, fordi denne pligt til at være forligskommissær ophører, kan der i hvert fald ikke være tale om. Hvorvidt man skal